

Gdańsk, dnia 03.01.2026

prof. dr hab. inż. arch. Lucyna Nyka
Wydział Architektury Politechniki Gdańskiej
ul. Narutowicza 11/12, 80-952 Gdańsk
tel. 58 347 2315, fax. 58 347 1315

RECENZJA

Pracy doktorskiej mgr inż. arch. Józefiny Furmańczyk

pt. ***Integralność architektury, konstrukcji i wyposażenia we współczesnych obiektach użyteczności publicznej***

opracowanej pod kierunkiem dr hab. inż. arch. Joanny Jabłońskiej, prof. uczelni na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Podstawa formalna:

- Zawiadomienie nr 7/10/D01/2025 o wyznaczeniu na recenzenta w postępowaniu o nadanie stopnia doktora;
- uchwała nr 139/16/RDND01/2024-2028 Rady dyscypliny Naukowej Architektura i Urbanistyka w sprawie wyznaczenia recenzentów;
- ustawa z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Art. 187);
- egzemplarz rozprawy doktorskiej mgr inż. arch. Józefiny Furmańczyk pt. *Integralność architektury, konstrukcji i wyposażenia we współczesnych obiektach użyteczności publicznej*.

a) *tytuł rozprawy doktorskiej stanowiącej podstawę do ubiegania się w aktualnym postępowaniu o nadanie stopnia doktora*

Przedstawiona do oceny rozprawa będąca podstawą do ubiegania się o nadanie stopnia naukowego doktora zatytułowana jest: „Integralność architektury, konstrukcji i wyposażenia we współczesnych obiektach użyteczności publicznej”.

b) *ocena układu pracy doktorskiej*

Przedstawiona do recenzji praca składa się ze 211 stron tekstu, liczącego 50 stron katalogu (str. 212-262) bibliografii obejmującej 118 pozycji literaturowych, wykazu źródeł internetowych (54 pozycje). Praca zawiera także spis ilustracji, schematów i tabel. Praca składa się z siedmiu rozdziałów, z czego pierwszy jest wstępem. We wstępie znalazło się uzasadnienie podjęcia tematu, określenie przedmiotu i zakresu badań, przedstawione zostały cele badawcze, teza i sformułowane pytania pomocnicze. W tej części przedstawione zostały także metody przyjęte w pracy, struktura rozprawy, przeanalizowany został stan wiedzy i objaśniona terminologia używana w pracy. W kolejnym rozdziale (Rozdział 2) Kandydatka przedstawia rys historyczny idei integralności architektury, konstrukcji i wyposażenia, a rozdziale trzecim dokonuje selekcji obiektów do dalszych badań i uzasadnia wybór. W rozdziale 4 omówione zostały wybrane aspekty ergonomiczne ukształtowania wnętrza w analizowanych obiektach. Rozdział 5 zawiera analizy wybranej grupy obiektów (ilościowe, jakościowe i SWOT). Rozdział 6 to podsumowanie badań, a rozdział 7 to syntetycznie napisane zakończenie pracy. Pracę zamyka katalog analizowanych obiektów.

Taką strukturę prezentacji badań należy uznać za poprawną, jest ona szeroko stosowana w dysertacjach doktorskich. Przyjęty układ pracy jest logiczny i odpowiada realizacji założonego celu badawczego.

c) ocena zastosowanego piśmiennictwa w ramach rozprawy doktorskiej

Praca napisana jest bardzo dobrym specjalistycznym językiem, zdania są logiczne i gramatycznie poprawne. Poszczególne akapity są poprawnie skonstruowane i dobrze łączą się ze sobą. Praca jest bardzo staranna edytorsko.

d) wskazanie oraz ocena celu pracy oraz tezy

Kandydatka przedstawia cel pracy w podrozdziale 1.3 rozdziału pierwszego. Zauważa, że we współczesnej architekturze w niektórych obiektach można zauważyć ścisłe powiązanie pomiędzy formą architektoniczną, konstrukcją i wyposażeniem. Rzeczywiście, jak wynika z przeglądu współczesnych zrealizowanych obiektów, w niektórych z nich, detale fasady przechodzą płynnie w formy wnętrza, które pełnią także funkcje użytkowe. Elementy konstrukcyjne mogą też stanowić główny detal wnętrza i wpływać na odbiór formy architektonicznej. Kandydatka postanawia się temu zjawisku przyjrzeć badawczo. Podjęcie takiego tematu należy uznać za zasadne, służy lepszemu rozpoznaniu jednego z trendów architektury współczesnej. Jak pisze Kandydatka dodatkowym celem jest sporządzenie zaleceń do oceny integralności i do projektowania obiektów w tym właśnie nurcie, które będą wskazówką dla badaczy i projektantów.

Po zaprezentowaniu celu, Kandydatka stawia tezę główną pracy oraz dwie tezy pomocnicze. Sumarycznie, w pełni zgadzam się z tym, co Kandydatka pisze na stronie 10: „Celem tak sformułowanych tezy jest wykazanie, że projektowanie zintegrowane korzystnie wpływa na jakość

architektury. Jest to wynikiem uzyskania rozwiązań formalnych i funkcjonalno-przestrzennych, które są spójne, harmonijne i unikatowe”. Jednak odnoszę wrażenie, że tezy pomocnicze nr 1 i 2 mają znacznie silniejszą wymowę, dlatego że przekazują bardziej konkretne treści. Rozumiem, że teza główna jest rodzajem uogólnienia problemu badawczego eksplorowanego w pracy. Brzmi ona: „Zastosowanie integralnego projektowania w architekturze pozwala na uzyskanie oryginalnych i unikatowych rozwiązań formalnych oraz funkcjonalno-przestrzennych w celu uzyskania wysokiej jakości budynków”.

Jednak w układzie pracy teza ta pojawia się przed przyjętą przez Kandydatkę definicją projektowania integralnego, więc jest ona poprawna i logicznie sformułowana pod kątem ogólnej idei, ale jej odbiór nie jest do końca zrozumiały. Pojawiają się różne pytania, np. „oryginalne i unikatowe rozwiązania formalne oraz funkcjonalno-przestrzenne” to bardzo mocne i trudne do udowodnienia twierdzenie. Podobnie, co oznacza „wysoka jakość”? To pojęcie subiektywne. Czy są jakieś mierzalne kryteria wysokiej jakości budynków? Dla jednej grupy będzie to energooszczędność, dla drugiej komfort użytkowania, dla trzeciej trwałość, dla czwartej koszty eksploatacji, dla kolejnej walory formy architektonicznej. Niemniej jednak po uzupełnieniu tezy głównej przez dwie tezy szczegółowe, teza główna staje się w pełni zrozumiała. Logikę postawionych tez podkreślają również postawione przez Kandydatkę pytania badawcze.

e) wskazanie oraz ocena zastosowanych metod badawczych

Metody pracy zostały prawidłowo dobrane. Kandydatka odwołała się, co jest cenne, do klasyfikacji metod prof. Elżbiety Niezabitowskiej. Kandydatka stosuje w pracy analizy jakościowe i ilościowe. Posługuje się również w pracy metodą logicznej argumentacji (w tym komparastyką i metodą interpretacji logicznej), badaniami studiów przypadków z uwzględnieniem analizy krytycznej, analizy porównawczej i syntezy (analiza dokumentacji projektowej i opisów obiektów, obserwacja, opis, wyjaśnienie). Reasumując, praca jest bardzo dobrze uporządkowana metodycznie. Kandydatka przy każdej z tez wskazuje jaką metodą będzie postępowała na drodze do udowodnienia jej prawdziwości. Dodatkowo, dla lepszej czytelności i logiki kolejnych podejmowanych kroków Kandydatka przedstawiła proces badawczy na schemacie graficznym.

f) informacje o poszczególnych częściach składowych pracy wraz z ich oceną i uwagami

W podrozdziale 1.6 rozdziału pierwszego, Kandydatka dokonując przeglądu literatury wskazuje na luki badawcze, w odpowiedzi na które podjęte zostały badania przedstawione w dysertacji. Luki badawcze zostały bardzo dobrze zidentyfikowane – rzeczywiście, o ile można zauważyć, że w niektórych obiektach architektury współczesnej występują powiązania pomiędzy cechami bryły, jej detalu, rozwiązaniami konstrukcyjnymi i cechami wyposażenia wnętrza, to jednak nie ma jednak ustalonego sposobu badania takich zjawisk i analizy takich obiektów.

Ważnym elementem rozdziału pierwszego jest podrozdział 1.7, w którym Kandydatka definiuje integralność architektury, konstrukcji i wyposażenia – wskazując, że integralność ta „odnosi się do relacji, w której występuje zarówno pośredni (estetyczny) jak i bezpośredni (fizyczny) związek pomiędzy rozpatrywanymi elementami architektonicznymi, konstrukcyjnymi i wyposażeniem” (str. 21). Przedstawienie tej definicji jest w przedłożonej dysertacji niezwykle ważne, ponieważ należy pamiętać, że funkcjonują również inne definicje projektowania zintegrowanego, (ang. Integrated Design Process - IDP), w których projektowanie takie rozumiane jest jako sposób realizacji inwestycji, w którym zaangażowany do współpracy zespół projektowy, w skład którego wchodzi: architekt, inżynier, inwestor, wykonawca i użytkownik, pozwala stworzyć obiekt zrównoważony pod względem kosztów budowy jak i kosztów eksploatacji. Podkreślić należy, że Kandydatka jest tego świadoma, przedstawia różne odniesienia do integralności w architekturze w podrozdziale 1.6 *Aktualny stan wiedzy* w formie opisowej i zestawień tabelarycznych.

W rozdziale II Kandydatka przedstawia krótki rys historyczny idei integralności architektury, konstrukcji i wyposażenia na podstawie analizy czterech wybranych typów obiektów, z których każdy reprezentuje inną epokę. Analizie zostały poddane: 1) starożytne obiekty widowiskowe (amfiteatry), 2) tradycyjne domy japońskie, 3) miejskie kamienice epoki Art Nouveau, 4) wybrane obiekty epoki modernizmu.

Pojawia się pytanie, czy nie jest to zbyt szerokie ujęcie – Autorka omawia wyposażenie chińskich świątyń, typy budowli starożytnych Indii i południowej Azji. Pojawia się pytanie, czy wątek japoński jako wyróżniony (jeden z czterech szerzej omówionych) jest w ogóle potrzebny, tym bardziej, że w pracy jako ilustracja pojęcia integralności w kulturze japońskiej pojawia się omówienie architektury domostw, a nie obiektów użyteczności publicznej. Uważam, że z większym pożytkiem dla pracy byłoby omówienie wybranych obiektów z kręgu rozwoju architektury europejskiej, np. z epoki baroku, o których sama Autorka nadmienia w dysertacji, np. wnętrza Sali senatu w weneckim pałacu (jakim?) czy pomieszczenia bibliotek (str. 34). Wygląda na to, że jedno zdanie z publikacji Ristujczina (z książki o sztuce Bizancjum) zdecydowało o rezygnacji Autorki z analizy obiektu architektury barokowej jako mało reprezentatywnej dla projektowania zintegrowanego.

Bardzo dobrze i przekonująco omówiona została architektura zintegrowana z systemem konstrukcyjnym i wyposażeniem epoki Art Nouveau (str. 46). W podrozdziale tym pojawiają się szkice Autorki, które dają znakomity wgląd w zjawisko integralności, tak jak rozumie i bada je Kandydatka, i doskonale uzupełniają tekst. W kolejnym podrozdziale 2.5 *Integralność totalna w modernizmie* Autorka omawia główne teorie i manifesty modernizmu analizując je w kontekście integralności. W podrozdziale tym jak też w podsumowaniu rozdziału drugiego (2.6) Kandydatka pisze: „Projektowanie totalne w modernizmie natomiast jest dostrzegalne w licznych manifestach modernistów tworzących w tym okresie. Funkcjonalna i prosta architektura integrowana była z konstrukcją poprzez staranne wykończenia i powielanie elementów” (str. 58). Ta konstatacja jest prawdziwa, ale rozumienie totalnego dzieła przez pionierów modernizmu było znacznie szersze. Dla pełniejszego zrozumienia czym było dla modernistów totalne dzieło sztuki (w tym architektura) polecam lekturę „Space in Architecture” autorstwa Cornelisa

van de Vena. Chociaż termin ten nie jest zupełnie jednoznaczny, projektowanie totalne "total work of art", pokrewne z niemieckim Gesamtkunstwerk, to koncepcja dzieła, które integruje architekturę, formę wnętrza, rzeźby, scenografie, malowidła, rodzaj wpadającego światła, meble, a nawet rozgrywające się w tej przestrzeni spektakle i muzykę – w jedną całość. Wnętrza barokowe często uznaje się jako doskonały przykład takiego projektowania. Artyści tacy jak Bernini ucieleśniali zasady dzieła totalnego, potrafiąc łączyć wiele dyscyplin artystycznych w jedną, spójną wizję. Projektowanie totalne pojawiające się w manifestach modernistów to nie jest funkcjonalna i prosta architektura zintegrowana z konstrukcją i powielanie elementów (str. 58). Walter Gropius głosił, że ostatecznym celem Bauhausu jest zjednoczone dzieło sztuki – wielka budowla – w której nie ma granic między sztuką monumentalną a dekoracyjną. Również w ruchu de Stijl - Theo van Doesburg dążył do stworzenia totalnego dzieła sztuki, łącząc sztukę, architekturę i design w jedną spójną całość estetyczną, gdzie wszystko, od budynków i mebli po poezję i typografię, manifestuje jedność duchową i przestrzenną. Warto poznać też eksperymentalne wnętrza Hansa Arpa czy Kurta Schwittersa – eksponowane w muzeum Tinguely'ego w Bazylei – projektowane jako wyraz dążenia do osiągnięcia jedności pomiędzy architekturą wnętrza i wyposażeniem. W podrozdziale, gdzie omawiana jest integralność przydałoby się więcej rysunków i szkiców, ew. fotografii, aby dać czytelnikowi lepszy wgląd w rozumienie integralności przez Autorkę dysertacji.

W rozdziale III – zatytułowanym *Integralność architektury, konstrukcji i wyposażenia* przedstawiony został proces wyboru obiektów, które zostaną w kolejnych krokach poddane badaniom. W celu wykonania dalszych badań metodą studiów przypadków dokonano przeglądu obiektów architektury użyteczności publicznej prezentowanych w portalu internetowym ArchDaily. Wybór takiej platformy uznaję za właściwy – jest to powszechnie przeglądana baza najważniejszych realizacji architektonicznych z ostatnich lat. Kolejnym bardzo ważnym etapem była weryfikacja czy dany obiekt można uznać za integralny – w tym miejscu Autorka dysertacji zaproponowała, że aby obiekt mógł być rozważany jako integralny, powinien zawierać minimum jedno powiązanie pomiędzy elementami architektury, konstrukcji i wyposażenia. Kandydatka podejmując kolejne logiczne decyzje dokonała selekcji obiektów, które zostaną poddane badaniom w późniejszych etapach pracy – po 5 realizacji w każdej z grup funkcjonalnych: biblioteki, biura i obiekty edukacyjne. Rozdział ten obrazuje rzetelność dokonanego przeglądu budynków i prezentuje autorską metodę identyfikacji obiektów zaprojektowanych zgodnie z ideą zintegrowania. W rozdziale zawarte również zostały zestawienia tabelaryczne. W mojej opinii, dołączenie większej liczby szkiców (obecnie są to dwa szkice) w podrozdziałach 3.2, 3.3 i 3.4 przyczyniłoby się do pełniejszego zrozumienia idei integralności, która stanie się przedmiotem kolejnych badań w następnych rozdziałach pracy. Jednak zaznaczyć należy, że pełniejszy wgląd w omawiane budowle, gdzie wyeksponowana jest integralność architektury, konstrukcji i wyposażenia można odnaleźć w katalogu na końcu pracy. Reasumując, rozdział III to bardzo ważna i wnikliwie opracowana analityczna część pracy.

Rozdział IV, znacznie krótszy (str. 124-141) poświęcony jest badaniom aspektów ergonomicznych, a w szczególności wynikającemu z antropometrii dostosowaniu wyposażenia wnętrz w analizowanych

objektach. Rola tego rozdziału w całościowej konstrukcji pracy jest zrozumiała i dobrze przedstawiona. Skoro elementy wnętrza analizowanych obiektów stanowią rozwinięcie ogólnej formy architektonicznej, to zbadać należy czy takie związki mają charakter jedynie estetyczny, czyli jak definiuje Kandydatka – pośredni, czy rzeczywiście można takich elementów wnętrza stanowiących wyposażenie obiektów wygodnie używać. Kandydatka dokonuje analiz wnętrza obiektów posługując się reprezentacjami modelu człowieka – jest to ciekawy i wnoszący ciekawych treści aspekt pracy. Drobną uwagę – Kandydatka posłużyła się modelem centylowym kobiety i mężczyzny w 2001 roku, przygotowany na podstawie prac prowadzonych przez prof. Adama Gedliczkę. W przyszłych pracach polecam używanie również danych z *Atlasu miar człowieka - dane do projektowania i oceny ergonomicznej* wydanego w 2023 roku. Dane są zaktualizowane, ponieważ kolejne generacje są w Polsce wyższe od poprzednich.

(https://m.ciop.pl/CIOPPortalWAR/file/96353/Atlas_miar_czlowieka.pdf). Jest to jednak drobna uwaga, która w żadnym stopniu nie wpływa na ogólną wysoką ocenę przyjętych metod i uzyskanych wyników badań przedstawionych w dysertacji.

Autorka wyszczególniła w tym rozdziale elementy wyposażenia związane z realizowanymi w analizowanych obiektach czynnościami. Na przykład w odniesieniu do bibliotek są to półki na książki, siedziska schodowe, siedziska we wnękach, szafki zamykane, itp. W przypadku obiektów biurowych to wysokość blatów roboczych, ławek czy szafek zintegrowanych z formą budynków. Dokonując syntezy, Kandydatka podzieliła elementy zintegrowanego z formą budynków wyposażenia na trzy grupy; przechowywanie, siedzenie, korzystanie z blatów roboczych. W rozdziale tym przeanalizowano szczegółowo po jednym z każdej grupy obiektów (biblioteka, biuro, obiekt edukacyjny) pod kątem zgodności elementów wyposażenia z wytycznymi wynikającymi z ergonomii. Rozdział zamyka bardzo dobrze napisane podsumowanie.

W Rozdziale V zaprezentowane zostały wyniki analiz, w tym analizy ilościowej, jakościowej i SWOT. Analiza jakościowa polegała na przeanalizowaniu występowania powiązań pomiędzy elementami architektury, konstrukcji i wyposażenia aby odpowiedzieć na pytanie ile elementów najczęściej występuje w omawianej przez Kandydatkę relacji integralności i określić liczbę ich typów. W rozdziale tym wykazano że dominują powiązania, w których architektura pełni rolę nadrzędną, integrując zarówno elementy konstrukcyjne, jak i wyposażenie. Analiza jakościowa wykazała pewne wyszczególnione cechy estetyczne i funkcjonalne analizowanych budynków. Argumentacja jest ściśle skierowana na udowodnienie tezy. W analizie SWOT Kandydatka wyszczególniła i omówiła słabe i mocne strony, a także szanse i zagrożenia wynikające z projektowania zintegrowanego. Wszystkie analizy zostały przeprowadzone w sposób dogłębny, oryginalny i rzetelny naukowo.

Rozdział VI to szczegółowo opracowane podsumowanie wyników badań zawartych w dysertacji oraz wyprowadzenie wniosków. Wnioski zostały podzielone na trzy grupy i bardzo obszernie omówione. Rozdział ten zamykają wytyczne do projektowania i identyfikacji integralności w architekturze ujęte w formie tekstu i tabel. Jest to bardzo dobrze napisany i ważny rozdział pracy. Rozdział ten zawiera nie tylko podsumowanie, ale też bardzo istotne wnioski z badań. Można się zastanowić, czy nie trafniejsze

byłyby zatytułowanie tego rozdziału „Wnioski z badań i wytyczne do projektowania”. Obecny tytuł sugeruje, że w rozdziale tym znajduje się jedynie podsumowanie, tymczasem zawiera on wiele oryginalnych i innowacyjnych spostrzeżeń. Znajdują się tu również bezpośrednie odniesienia do postawionych na wstępie tez i pytań badawczych.

Rozdział VII to krótkie, bardzo dobrze napisane zakończenie pracy. Rozdział VIII zawiera szczegółowo opracowany katalog analizowanych obiektów. Dla prawidłowego zrozumienia struktury pracy rozdział VIII mógłby zostać opatrzony dopiskiem „aneks”, czyli „Aneks – katalog analizowanych obiektów”. Tak rozumie strukturę pracy sama Kandydatka, ponieważ na stronie 15 pisze: „Niniejsza rozprawa składa się z łącznie z siedmiu rozdziałów, katalogu, bibliografii (...)”.

Reasumując, pomimo kilku drobnych uwag o charakterze dyskusyjnym, uważam, że praca jest napisana w bardzo spójny sposób. Argumentacja jest logiczna i precyzyjna. Struktura pracy jest bardzo przejrzysta – każdy z rozdziałów i podrozdziałów służy wykazaniu prawidłowości postawionych tez z wykorzystaniem odpowiedniego aparatu naukowego.

g) ocena części rozprawy doktorskiej dotyczącej omówienia wyników badań

Wnioski z badań i ich omówienia umieszczone są w sekcjach kończących rozdział drugi, trzeci, czwarty, w obszernej części rozdziału piątego (5.3) oraz w rozdziale szóstym stanowiącym podsumowanie pracy. Omówienie wyników badań jest dobrze skonstruowane, jest wręcz wzorcowe. Kandydatka odrębnie omawia wnioski z badań metodą studiów przypadku, wnioski z wybranych aspektów ergonomicznych oraz wnioski z analiz ilościowej, jakościowej i SWOT. Rozdział szósty zakończony jest sformułowanymi przez Kandydatkę wytycznymi do projektowania i identyfikowania obiektów, w których forma architektoniczna, konstrukcja i elementy wyposażenia wnętrz są zintegrowane estetycznie, wizualnie i funkcjonalnie. Wnioski z badań przedstawione są nie tylko w formie tekstu, ale też obszernych tabel, co dodatkowo podkreśla bardzo uporządkowany konceptualnie i metodycznie charakter całej pracy.

Bardzo wysoko oceniam szereg rzetelnych badań przeprowadzonych na potrzeby niniejszej dysertacji i ich autorskie interpretacje i omówienia. Podkreślić należy, że pomimo pewnej fascynacji tematem pracy, Autorka dysertacji z rzetelnością badacza wskazała również na niedogodności wynikające z integralności architektury, konstrukcji i elementów wyposażenia, jak chociażby ograniczone możliwości adaptacji takich obiektów na inne funkcje.

h) ocena, czy rozprawa doktorska stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego

Praca stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego mieszczącego się w dyscyplinie architektura i urbanistyka. Autorka w swojej pracy zwraca uwagę na rolę ścisłych związków estetycznych i fizycznych pomiędzy rozwiązaniem formalnym bryły budynku, jego konstrukcji i wyposażeniem wnętrza. Identyfikuje je jako jeden z trendów współczesnej architektury i poddaje

wnikliwym badaniom, dopasowując do tego celu bardzo starannie dobrany aparat badawczy. Podkreślić należy, że przedłożona dysertacja ma charakter pionierski, a jej napisanie było bardzo złożonym metodologicznie zadaniem, któremu Kandydatka z powodzeniem podołała. Zjawisko takiego zintegrowanego projektowania w architekturze współczesnej nie jest obserwowane często, co wykazuje sama Kandydatka, ale jest ono interesująco badawczo i prowadzi do oryginalnych efektów estetycznych i użytkowych.

i) ocena, czy rozprawa doktorska prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną Kandydatki w dyscyplinie architektura i urbanistyka

Rozprawa doktorska świadczy o solidnej znajomości zagadnień teoretycznych Kandydatki w dyscyplinie architektura i urbanistyka. Praca odwołuje się do kluczowych teorii, pojęć oraz aktualnych trendów w tej dyscyplinie, co dowodzi głębokiego zrozumienia tematu. Kandydatka umiejętnie łączy teorię z wnioskami z badań ważnymi dla praktyki architektonicznej, co pokazuje zaangażowanie w rozwój dyscypliny oraz zdolność do pogłębionej refleksji nad złożonymi problemami współczesnej architektury i urbanistyki. Takie podejście świadczy o rzetelnym przygotowaniu merytorycznym i naukowym Kandydatki.

Konkluzja

Podsumowując, pracę badawczą Kandydatki oceniam wysoko. Kandydatka opracowała oryginalny schemat badawczy służący analizom i ocenie obiektów należących do nurtu projektowania zintegrowanego. Wykazała się również umiejętnością sprawnego formułowania wniosków i tworzenia rekomendacji dotyczących projektowania i realizacji obiektów architektury zintegrowanej. Problematyka analizy trendów architektury współczesnej jest niezwykle ważna, a jednocześnie nie jest w ostatnich latach podejmowana często, głównie z uwagi na złożoność kwestii metodycznych i dostępu do danych badawczych. W tym kontekście, praca jest istotnym głosem w dyskusji na temat architektury współczesnej i założeń warunkujących powodzenie w procesie powstawania wysokiej jakości obiektów. **Rozprawa doktorska prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną Kandydatki w dyscyplinie architektura i urbanistyka oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej zgodnie z Art. 187.1. Kandydatka przedstawiła w przedłożonej dysertacji oryginalne rozwiązanie problemu naukowego zgodnie Art. 187. 2.** Ponadto, Kandydatka jest współautorką przynajmniej jednego opublikowanego artykułu naukowego w czasopiśmie z listy ministerialnej (*Buildings* 2024, 14(4), 1056), co jest warunkiem koniecznym do nadania stopnia doktora (Art. 186.3). Wnioskuję zatem o dopuszczenie pracy mgr inż. arch. Józefiny Furmańczyk do publicznej obrony.

